

ZONDER VADER.

Arm kindje! Zonder vader moet je de wereld door! Ze hadden zich samen zooveel voorgesteld van hun kindje, en ze hadden zich zoo verblijd over zijn komst. Ja, en ze hadden al luchtkaasteelen gebouwd, waarin hij zou wonen in zijn toekomst en waarin zij met hem zouden wonen.

En nu? Zonder vader moet het kindje de wereld door. Gestorven is de jonge man in den vollen bloei van zijn kracht, gestorven onverwacht. En nu heeft het kindje enkel maar een moeder.

O neen, ik zeg niet, dat een moeder „maar” een moeder is. Want wie den grootsten invloed heeft op het zieleleven van het kind, dat is niet vooraf te zeggen; dat zal in vele gevallen de moeder zijn, die vooral met het jonge kind intiemer is dan de vader. Maar bij hem zoekt toch, ook wat de opvoeding betreft, de moeder zoo gaarne haar steun en haar hulp. En nu — moeder zal alleen staan voor de groote taak; ze zal brood moeten winnen en ze zal raad moeten missen, en ze zal eenzaam zijn met haar kind.

Neen, ze gaat niet bij de pakken neerzitten in hopelooze smart en doffe moedeloosheid; ze treurt en rouwt, maar als een verstandige, die bedenkt, dat haar kind haar thans dubbel noodig heeft, dat ze vader en moeder tegelijk moet zijn. Gelukkig, zoo ze weet, waar ze dubbele kracht kan vinden voor de dubbele taak; gelukkig, zoo ze weet, dat ze Gods werk doet voor haar kind. Dan zal ze in haar droefheid zich kunnen verheugen, dat haar kindje toch niet zonder vader de wereld doorgaat; zich verheugen, dat de Vader der weezen haar kindje tot een Vader zal zijn.

Leeft dat besef in haar ziel? Spreken daarvan die handen, die zich niet wringen in wanhoop, die zich ook nog niet vouwen tot een gebed, maar waarvan de vingers toch reeds elkaar zoeken, alsof ze afbeelden, dat de gedachten reeds den vorm van het gebed aannemen? Getuigen kindjes gevouwen handjes, dat hij wel gewoon is, moeder de handen te zien vouwen ten gebed?

Dan zal wel moeilijk haar taak zijn, maar gezegend ook. En kindje zal te gelukkiger zijn, waar moeder niet kan rekenen op den steun van een aardschen vader, die teleurstellen kan, maar vast vertrouwt op den Hemelschen Vader, die nooit beschaamd maakt wie Hem verwachten.

Zonder vader de wereld door — ach, er zijn er zoo velen, die het willen. We zijn geen kinderen meer, zoo zeggen ze, we kunnen ons zelf wel helpen. Wat hebt ge ons te vergelijken met een kindje?

Zeker, dat klinkt fier, en het is te prijzen, dat een mensch al zijn krachten inspannt en de moeilijkheden ferm in de oogen ziet. Ongelukkig wie altijd steun vraagt — bij de menschen; wie al zijn leven een kind blijft — voor de menschen. De volwassene doet te niet hetgeen eens kinds was. Dat zoeken van steun en bescherming bij moeder, bij vader, dat we in een kind zoo kostelijk vinden, het zou den volwassene misstaan.

Maar wanneer ge nu uw steun kunt vinden bij Eén, die zooveel verder boven u staat in wijsheid en inzicht en kracht als de vader staat boven zijn kindje; die zooveel meer liefde voor u heeft in zijn hart als de moeder liefde heeft voor haar zuigeling — neen meer: Een, wiens wijsheid en macht en wiens liefde zooveel meer is als het oneindige meer is dan het eindige, als het volmaakte meer is dan het onvolmaakte — wanneer ge bij Hem uw steun kunt vinden en uw sterkte, uw wijsheid en uw trouw, wanneer ge u kunt neerleggen aan Zijn hart en al uw zorgen Hem kunt overgeven, met meer gerustheid en meer vertrouwen dan het kindje zich overgeeft aan zijn moeder — zoudt ge dan niet dwaas doen met alleen uw weg te willen gaan; zoudt ge niet even dwaas doen als een kindje, dat vaders zorg en moeders liefde van zich zou stooten?

Ge kunt u dat van een kindje niet denken; van een volwassene zijn wij het zóó gewoon, dat we het niet eens vreemd vinden, zoo iemand zegt: Ik heb geen Vader, ja zoo iemand het niet alleen zegt, maar er zelfs trotsch op is. Het komt, omdat zoovelen dien Vader niet kennen.

Ze hebben geluisterd naar Gods vijand in plaats van naar Gods Zoon. Gods vijand heeft de menschen zijn eigen beeld geteekend, wreed en hard en wraakzuchtig en valsch, en heeft hun verteld, dat het Gods beeld was. Gods Zoon heeft de menschen Zichzelf laten zien in Zijn groote liefde en ontferming en genade ook jegens den verst afgewekene, en Hij heeft hun verteld, dat Hij het beeld van God is. En nu hebben de menschen naar Gods vijand geluisterd en ze hebben God gehaat en ten slotte gezegd: Wij zijn beter dan God; zulk een God willen wij niet; wij doen het zonder Hem; wij hebben geen God.

Ach, de armen; zij weten niet, wien ze verwerpen, zij meenen, dat ze God verwerpen, en ze verwerpen slechts Zijn spotbeeld.

Maar helaas, er zijn ook velen, die wel hebben gehoord, wat Gods Zoon van den Vader getuigt, en die ook zich hebben afgewend en gezegd: Zulk een God begeeren wij niet. Wij zijn geen kinderen, we hebben geen Vader noodig. We willen Hem niet, want wij willen ons niet buigen. Zij zijn te beklagen; zij hebben begrepen, wat het is, een Vader te bezitten, en ze hebben geweigerd, en ze blijven weigeren, tot ze in radeloosheid ten slotte toch tot Hem roepen — of ondergaan in de buitenste duisternis.

Want ten slotte gaat het niet zonder Vader. Het kindje beeldt zich in, dat het wel alleen kan gaan, maar het gaat niet; het kindje valt. En de mensch, die alleen wil gaan, struikelt en valt. Want het leven, waar wij voor staan, is te moeilijk voor de kracht van een mensch. Wij bezwijken in den strijd van het leven, zoo we geen Vader hebben, die ons draagt in Zijn sterke armen. Want in dat leven daar binnen ons en daar buiten ons heerscht een machtige vijand, Gods vijand, die de menschen voor zich wil hebben, en die ons overwint, eer wij het weten. Hij maakt het leven zoo zwaar voor wie alleen door 't leven wil gaan. En hij lacht, wanneer de arme mensch ten slotte een prooi wordt van de wanhoop.

Een nieuw jaar is begonnen. Het twintigste der eeuw. En wanneer we om ons heen zien met geopende oogen, dan zien we wel, dat Satan de overste der wereld is. Dan laten we ons niet bedriegen door den schijn, die zoo dikwijls zich voordoet of hij de werkelijkheid is. Schijn van vrede, schijn van welwillendheid, schijn van zegen, schijn van liefde. Ach, in onze dagen is ook de schijn dikwijls afgelegd, en toont de wereld zich in haar ware gedaante, in de gedaante, zooals Satan, haar meester, haar gaf. Zelfzucht en hebzucht en haat en valsheid spreken zich openlijk uit. En de droevige leer wordt zelfs gepredikt, dat zelfzucht deugd is en hebzucht wijsheid. Dat liefde dwaasheid is en welwillendheid onverstand.

Misschien is het maar gelukkig, dat de zonde zich zoo openlijk uitsprekt, en niet langer het kleed draagt van de deugd. Maar in een wereld zoo boos, in een wereld wier overste Satan is, zoudt ge daar alleen durven gaan? Zoudt ge daar willen leven zonder Vader? Zwakke mensch, gij zult immers bezwijken; gij zult ondergaan in den strijd; het zal uitloopen op wanhoop. Zoudt ge niet opstaan en tot uw Vader gaan?

Gij weet toch wel, waar gij Hem kunt vinden? Christus is de weg. Hij, het beeld des Vaders, Hij leidt u tot den Vader. En wanneer gij niet durft, omdat gij tot dusver vijandig tegenover Hem hebt gestaan en niet van Hem hebt willen weten, o luister dan naar de stem van den Heiland, die u verzekert, dat wie in Hem gelooft, wie hij ook zij, toch een kind des Vaders wordt.

A. L.

